

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Petra Kobylky a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobkyně **S. H.**, právně zast. JUDr. Petrem Schlesingerem, advokátem se sídlem v Brně, Slovákova 11, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení** se sídlem v Brně, Malinovského nám. 3, za účasti osob zúčastněných na řízení 1) Statutárního města Brna, právně zast. Mgr. Milošem Procházkou, advokátem se sídlem v Brně, Divadelní 4 a 2) Ing. V. K., právně zast. JUDr. Petrem Schlesingerem, advokátem se sídlem v Brně, Slovákova 11 o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu

t a k t o :

I. Žaloba ze dne 22.7.2010 **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) nemají právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Žalobkyni bude po právní moci tohoto usnesení vrácen zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000,- Kč prostřednictvím JUDr. Petra Schlesingera, advokáta se sídlem v Brně, Slovákova 11.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 22.7.2010 se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7.5.2010, č.j. MMB/0189219/2010, sp. zn. OUSR/MMB/0162717/2010/4, kterým bylo rozhodnuto o odvolání osoby zúčastněné na řízení Ing. V. K., směřující proti předchozímu prvostupňovému správnímu rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno – Žebětín, stavebního úřadu, ze dne 15.3.2010, č.j. MCZEB 00521/2010/REF, souvisí s SU/1687/09/14/Vo, sp. zn. SZ MCZEB 00060/2009/7-stavebnímu povolení, kterým byla povolena stavba víceúčelové tělocvičny při Základní škole Otevřená, Brno – Žebětín, ul. Otevřená, na pozemku p. č. 899/3, k.ú. Žebětín, a to tak, že odvolání osoby zúčastněné na řízení Ing. V. K. bylo zamítnuto a napadené prvostupňové správní rozhodnutí bylo zároveň potvrzeno. V žalobě žalobkyně m.j. uvedla, že o existenci žalobou napadeného rozhodnutí se dozvěděla od osoby zúčastněné na řízení Ing. V. K., neboť s ní žalovaný ani prvostupňový správní orgán nejednal jako s účastnicí řízení a k jejímu odvolání ze dne 23.3.2010 jí žalovaný pouze podal nezákonné a věcně nesprávné sdělení ze dne 25.5.2010, č.j. MMB/0201567/2010, sp. zn. OUSR/MMB/0196544/2010/2, přičemž žalobkyně namítala, že jí byla nezákonně krácena práva účastnit se správního řízení, neboť s ní správní orgány jako s účastnicí řízení nejednaly a žalobkyně dále byla krácena na svých právech napadeným rozhodnutím žalovaného i prvostupňovým správním rozhodnutím tím, že došlo k povolení stavby s parametry, které povedou k obtěžování žalobkyně hlukem a jinými emisemi

v nepřipustné míře s ohledem na polohu jejích nemovitostí. Přílohou žaloby bylo m.j. žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, předchozí prvostupňové správní rozhodnutí, odvolání žalobkyně proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí ze dne 23.3.2010 a sdělení Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení ze dne 25.5.2010, č.j. MMB/0201567/2010, sp. zn. OUSR/MMB/0196544/2010/2, které žalobkyně zmiňovala v žalobě, neboť tvrdila, že toto byla jediná reakce žalovaného na její odvolání ze dne 23.3.2010 (viz tvrzení ...a k jejímu odvolání ze dne 23.3.2010, podanému společně s Ing. V. K., ji žalovaný podal pouze nezákonné a věcně nesprávné sdělení ze dne 25.5.2010, č.j. MMB/0201567/2010, sp. zn. OUSR/MMB/0196544/2010/2...).

K návrhu na zahájení řízení se písemně vyjádřil žalovaný, který namítal, že odvolání žalobkyně bylo posouzeno podle ust. § 92 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb. správního řádu, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“) a odvolání žalobkyně bylo jako nepřipustné samostatným rozhodnutím ze dne 7.5.2010, č.j. MMB/0189237/2010, sp. zn. OUSR/MMB/0162717/2010/5, zamítnuto. V tomto rozhodnutí byla posuzována procesní práva žalobkyně, týkající se otázky přípustnosti jejího účastenství ve stavebním řízení. Rozhodnutí obdržela žalobkyně do vlastních rukou dne 3.6.2010 a byla s ním tak řádně seznámena. Nynější žalobou však žalobkyně brojí proti rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto řádné odvolání, podané Ing. V. K., osobou zúčastněnou na řízení, přičemž obsahem napadeného rozhodnutí žalovaného není posouzení odvolání žalobkyně. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je rozhodnutí správního orgánu podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a soudem může být přezkoumáno pouze z hlediska, zda bylo odvolání důvodně zamítnuto jako odvolání opožděné, příp. nepřipustné, či nikoliv, tedy zda žalobkyně jako odvolatelka nebyla krácena na svém veřejném subjektivním právu na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalobkyně je proto osobou zjevně neoprávněnou k podání žaloby, neboť žaloba měla směřovat proti shora již citovanému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto ohledně odvolání žalobkyně proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí. Taková žaloba však ve věci podána nebyla. Podle názoru Nejvyššího správního soudu, vyjádřeného v usnesení rozšířeného senátu ze dne 26.8.2008, č.j. As 51/2006 – 105, je soud oprávněn v obdobných případech zkoumat pouze to, zda se skutečně jedná o odvolání nepřipustné a zda byla žalobkyně krácena na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu. Žalovaný při posuzování odvolání žalobkyně vycházel z ust. § 109 odst. 1 stavebního zákona, přičemž dospěl k závěru, že žalobkyni nesvědčí právo účastnit se stavebního řízení. Žalovaný odkázal na své shora již citované rozhodnutí, kterým rozhodl o odvolání žalobkyně proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu odmítl, neboť byla podána osobou k podání žaloby neoprávněnou.

Již z žalobkyní poukazovaného přípisu žalovaného ze dne 25.5.2010, č.j. MMB/0201567/2010, sp. zn. OUSR/MMB/0196544/2010/2, které bylo přiloženo k žalobě, vyplývá, že žalovaný posuzoval odvolání žalobkyně proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí samostatně, neboť bylo o něm rozhodnuto samostatným správním rozhodnutím adresovaným žalobkyni a bylo jako nepřipustné zamítnuto. Tato skutečnost je potvrzena v připojeném správním spise, v němž je uvedené rozhodnutí založeno, jedná se o rozhodnutí žalovaného ze dne 7.5.2010, č.j. MMB/0189237/2010, sp. zn. OUSR/MMB/0162717/2010/5, přičemž tímto rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 3.6.2010, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí jako nepřipustné postupem podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu. Žalovaný dovodil, že žalobkyně není osobou, které by svědčilo

postavení účastníka předmětného správního řízení. Uvedené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno oproti podpisu dne 3.6.2010.

Jak bylo shora uvedeno, žalovaný jakožto správní orgán, rozhodoval o účastenství žalobkyně ve správním řízení, přičemž žalobkyně měla možnost podat proti uvedenému rozhodnutí žalovaného žalobu, neboť rozhodnutí podle § 92 odst. 1 správního řádu je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.8.2010, č.j. 1 As 31/2010 – 188, www.nssoud.cz. V případě podání žaloby by soud byl oprávněn v mezích žalobních bodů zkoumat, zda se skutečně jednalo o odvolání nepřipustné a zda byla žalobkyně zkrácena na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2008, č.j. 8 As 51/2006 – 112, www.nssoud.cz). Uvedená žaloba však žalobkyní podána nebyla. Pokud pak jde o žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, bylo jeho předmětem rozhodování o odvolání osoby odlišné od osoby žalobkyně, tudíž je možno jednoznačně konstatovat, že k zásahu do právní sféry žalobkyně napadeným rozhodnutím žalovaného v žádném případě nemohlo dojít. Žalobkyně proto není osobou aktivně legitimovanou k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí žalovaného a žalobu bylo třeba odmítnout postupem ve smyslu ust. § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s., neboť podle tohoto ustanovení, nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 3 věta první s.ř.s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno, nebo žaloba odmítnuta.

Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení vychází z ust. § 60 odst. 5 věta první s.ř.s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě však osobám zúčastněným na řízení takové náklady nevznikly.

O vrácení zaplaceného soudního poplatku žalobkyni rozhodl soud postupem podle ust. § 10 odst. 3 zák. č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ust. § 102 a násl. s.ř.s.) do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2, 4 s.ř.s.).

V Brně dne 26.10.2010

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu